

RENÁTA ELIAŠOVÁ - LÁSKANIE

ZBIERKA NOVEL

- Nebeská rýchlosť
- Svetelná žiara
- Winston
- Oko
- Uzrieť tvár Zeme
- Fotka z oceánu
- Krížom cez Ameriku
- New York
- Pobehlice
- Gravitačné pole

VYDALO MEA2000 o.z.

© Všetky autorské práva sú vyhradené

ISBN 978-80-560-0031-1

OBSAH

ÚVOD	3
Nebeská rýchlosť	4
Svetelná žiara	29
Winston	35
Oko.....	40
Uzrieť tvár Zeme.....	46
Fotka z oceánu	53
Krížom cez Ameriku.....	59
New York.....	66
Pobehlice.....	76
Gravitačné pole	92
Graffiti.....	98

RENÁTA ELIAŠOVÁ

LÁSKANIE

ZBIERKA NOVEL

Autorka: Valéria Osztatná

Grafická a technická spolupráca: Michal Ličko, Eva Hrbatá

Edícia: MEA 2000 o.z. – Mladá Éra Autorov nového tisícročia

Autorské práva vyhradené

ISBN 978-80-560-0031-1

ÚVOD

Kto ma pocíti, ten spozná dôvod utrpenia. Moje smutné, zádumčivé oči sa nedajú prehliadnuť. Vzdychy, ktoré duša tají ešte nikto nepočul. Šťastie som vždy predstierala. Kroky boli váhavé a krivé. Reč, ktorá ma sprevádzala sa šepotom vytrácala. Vnútorňý boj vo mne zúril veľakrát. Slzy vyhřkli, ale láska vždy vzplanula. Bolest' bez prestania týrala to veľké srdce. Žiara, v ktorej sa sila tají. Ach, tá zelenučká tráva. Dobytku i očiam pastvu dáva. Úsmev láskavý a milý a pohľad súcitný. Nakoniec sa ešte zmení v šťastné slovo, ktorým nie je.

Nebeská rýchlosť

Temnota bola černejšia než samotná noc. Žiaden náznak trblietavých svetielok, len sivý povlak sa vtesnával medzi mraky. Ako veľké bociany plávali a strážili uprostred úzky kosáčik priberajúceho mesiaca. Celým telom som vnímala krásu tajupľnej oblohy. Hlava sa prehupovala z jednej strany na druhú, akoby ju niekto ťahal za špagátik v bábkovom divadle. Očista celého ducha i tela pod malou žiarou za temnej noci ma priťahovala čoraz väčšmi.

Myseľ neľazili žiadne výčitky, len v kútiku sa predieral diabol, ktorý chcel opustiť telo plné vášne a božského dobra. Tá pochybná minulosť ma nútila vypustiť toho diabla von z tela, nech sa už zbytočne netrápi, ale naopak ukáže svoju mocnú silu, ktorá v ňom doteraz driemala.

Z času na čas sa vynorilo čosi z minulosti a mŕtvymi očami sa zahľadelo na človeka. Žila som prázdne roky. Jeden rok utekal za druhým a ja som nevedela, ako ich mám vyplniť. Chcela som byť zase užitočná ako kedysi. Chcela som byť dobrým dievčaťom, chcela som byť zlým človekom, chcela som byť všetkým, chcela som vyplúť hrdzavú hmotu, chcela som vyplúť zaschnutú krv, chcela som vyplúť všetko zlo sveta.

Len jedno veľké čaro držalo moje zámery nad hladinou. Bol to jedinečný úsmev, ktorým som ovládla podstatnú časť ľudí. Široké rozpätie plných pier, ktoré dotvárali snehobiele zuby, vzbudzovali nevinný dojem. Lenže v skutočnosti to bolo stelesnené zlo v príťažlivej bytosti. Ten milý úsmev snáď očaril každého. A ten, kto mu podľahol, už nenašiel cestu späť. Plamienok vo mne ešte nevyhasol, len si držal svoj odstup od ostatných, vždy bol iný, vždy bol odlišný.

Nepatrila som k tým dobrým dievčatám, o ktorých sa hovorievalo, že sa dostanú do neba. Ja som patrila k tým zlým, ktoré sa síce nedostali do neba, ale zato sa dostali hocikam inam. A to hocikam inam ma lákalo, bolo to omnoho vzrušujúcejšie, tak nápadité, tak riskantné, že by len málokto odolal. Zrazu som si uvedomila svoju prítomnosť za chladnej noci, kde nikto nemal prístup a tak som radšej zavítala do najbližšieho podniku, ktorý bol na dosahu. Blížila som sa k prázdnemu stolu, kde ešte plápolala cigareta. Len tak sama si bafkala v americkom popolníku, opustená, bez pána. Jej dym mi vrážal rovno do tváre. Sedela som vzadu opretá hlavou o stenu a sledovala rôznorodé pohyby dymu. Jeho pohyblivosť bola kladom života. Tá zmysluplnosť maliarskych ťahov spôsobovala vírivosť nápaditej fantázie. Zlý duch sa prevtelil do klimatizácie, ktorá narušovala jeho stabilitu. Vždy tu bol a aj bude zlý duch, ktorý bude koordinovane riadiť v dnešnom svete.

Raz nám dovolí a inokedy zase nie. Jedenkrát sme na hladine a druhýkrát sme na dne pohára. Ale väčšinou sme ostali stratení uprostred púšte a ešte k tomu nás obklopoval horúci piesok, ktorý pálil čoraz intenzívnejšie. V pozadí kričala hudba, jej rytmus burcoval v každom srdci. Bol to The Smashing Pumpkins. Jedna z najmelancholickejších kapiel deväťdesiatych rokov. V plnej a démonickej kráse, z ktorej vám občas vyhrkli slzy, občas naskočili zimomriavky, občas ste len slastne zavzdychali. Nečakajte však, že by sa vás zmocnilo čosi iné ako majestátny smútok, taký ozajstný, akým sa patrilo trpieť na konci tohto storočia. Táto zvuková katedrála v sebe skrývala desiatky ozdôb, zvukových lahôdok, dokonalosti a krásy. Pre rozorvané duše ako stvorená. Týkalo sa to predovšetkým mňa. Keď odbila určitá túžba po nesplnenom vrchole, bytosti sa začali akoby zázrakom prebúdzat'.

Ich telá vo mne vzbudzovali chuť si zalietat'. Na chvíľu som sa cítila ako motýľ, ktorý svojimi pohybmi akoby maľoval. Každú chvíľu odbiehali k baru, aby zahasili svoj smäd a stlmili svoj tlkot srdca, ale potom opäť nabrali všetku silu a vrhali sa na tanečnú plochu. Mnohé oči prezrádzali svoju neprítomnosť v realite, ich žiarivé oči svedčili o všetkom. Ostala som divákom v tej podivnej zmesi. Na malý okamih ma prerušili kohosi slová.

„Čo tam sedíš tak sama ?“

V prvej chvíli som si myslela, že konečne prišiel môj Spasiteľ a vytiahne ma z tejto zívajúcej prázdnoty, ale omyl. Jeho chátrajúca postava prezrádzala, aký bol chudý navonok a nevedela som si ho predstaviť bez akéhokoľvek oblečenia. Určite by sa mi stratil pred očami. Keď pristúpil bližšie, bola to riadna rana do tela. Ten alkoholický zápach do mňa prenikol behom sekundy.

Bol taký silný, že som musela zdržiavať dych. Ale čo na tom záležalo ? Odpísal sa hneď na začiatku, pretože to bol prvý človek v mojom živote, kvôli ktorému som musela zdržiavať dych. Ale zase na druhej strane som s ním celkom sympatizovala. Ved' ak človek bude mať blízko k iným ľuďom, tak až potom sa priblíži sám k sebe. Ale žiaden prísľub, či pozitívne gesto som nedala najavo, pretože najlepším prostriedkom, ako dodržať slovo, je nikdy ho nedávať. Môj úškl'abok náhle zhasol. Ani som sa nad tým tak dlho nezamýšľala, ved' načo si zbytočne zaberat' miesto v mozgovej časti. Radšej som sa ho opýtala na meno. Jeho meno sa mi hneď zapáčilo, pretože to „elko“ na konci mena ma nútilo vytfčať jazyk. „Noel, Noel, Noel“.

Nič nehovoril, len tam tak stál so svojim tieňom. Jeho záverečným riešením bol len úsmev. Jednoducho len úsmev. Prevažná väčšina brala realitu trošku inak ako ja. Dokedy to ešte potrvá ?

Jedine zostup anjela s vidlami v rukách by zastavil ten pravidelný kolobeh. Len on by rozohnil plamienky v mnohých očiach. Postála som pri okne premýšľajúc, ako by sa dalo čosi rozumného urobiť. Obloha spustila svoje povrazy dažďa, akoby volala o pomoc. Kvapky stekali tak pomaly, zdali sa byť ozajstné, akoby naozaj plakali. Začiatok čohosi neznámeho, plného napätia a očakávania, že sa blaho naplní. Tam za oknami, vonku v plačúcich očiach sa skrývalo mnoho bolestí. Hlasy volali o pomoc častejšie a častejšie. Ani chvíľu som nezapochybovala a tak sa ošúchané podrážky vybrali na obhliadku mesta. Aspoň tie farebné steny zahaľujú tento svet pred sivou hmotou. Writeri, áno to sú tí, čo farbami značkujú každodennú, betónovo sivú realitu. Chvíľami zábavnú, asi ako čakáreň v pakárni. Stačí k tomu „piksl’a“ spreju a presvedčenie, že svet sa dá zmeniť. Respektíve vyfarbiť ako omalovánky.

Nieko sa pred tou sivou a nudnou realitou radšej zašije doma. Zamkne na tri západy, poprípade zatiahne rolety. Vytiahne zo zástrčky telku, telefón a poprípade aj seba. A za chvíľku je od nudy celý sivý. Mám lepší nápad. Pustite si trebárs „chemických brachov“, vyštartujte do kina, divadla alebo navštívte najbližšiu galériu. Poprípade to skúste s „piksľou“ spreju. Ak by to všetko nefungovalo, tak to teda zabaľte a rozbaľte svoj stan pekne ďaleko. Napríklad na Islande. To je krajina ako z omaľovánky. Vyfarbujte svety i seba. Hádám ešte všetky farby nedošli. Len malá iskrička držala svetlo na okraji duše a pevne verila, že sa dá svet zmeniť k lepšiemu. Snažila som sa myslieť na všetkých milých ľudí, ktorí sa mi vtesnali do života, možno aj náhodou, ale nedalo sa toľkých milovať. Veď keby človek miloval všetkých ľudí, nosil by v sebe celý svet. Dlho by to však nevydržal, praskol by ako balón.

Takáto blízkosť k ľuďom však v živote nezavážila. Nezavážila, keď sa človek zhrýzal v spleti svojich myšlienok, kam nikto nemal prístup a kde človek žil - sám a samotársky - s poznaním, so spomienkami, so svedomím, so strachom. Sám od chvíle, keď sa narodil, až do smrti. Vždy a naveky sám. Životu som rozumela spätne, ale musel sa žiť dopredu. A preto mi nič iného nezostávalo, ako sa nad tým všetkým povzniesť a vykročiť správnou nohou do budúcnosti, ktorá ma už volala. Zdvihol sa zrazu vietor, obloha sa zatiahla. Jej oranžový nádych prezradil, že každú chvíľu bude snežiť. To počasie sa striedalo, bolo tak všestranné, že ma to prekvapovalo. Už aj tak sa topánky dostatočne zabárali do snehu. No, keď ešte pribudne ďalších pár centimetrov, nemám nič proti. Netrvalo dlho a snehobiele vločky boli tu. Padali veľmi pomaly, akoby nechceli dopadnúť na zem, ale naopak chceli sa unášať vetrom.

Jedna sa pretekala s druhou. Menili smer, raz doprava a raz doľava. Pekný to pohľad na biele čudá, čo sa preháňali vo vetre. Počula som za sebou kroky, ale nič hrozného som si nepomyslela. Tie kroky ma sprevádzali ešte dlhú dobu, až kým som neprišla k cintorínu. Bol to starý cintorín, kde už dávno nepochovávali. Bolo v ňom toľko stromov ako v parku za tichej noci. Človek si mohol myslieť, že bol na vidieku. Ale pokoj býval až veľmi neskoro, pretože vedľa cintorína bolo námestie, popri ktorom sa tiahli nočné podniky. Oplzlé výkriky sa rozliehali do starých ulíc. Vôbec sa tam tento parčík nehodil, akoby nútene stál na svojom dlhoročnom mieste s bojzlivým výrazom okolia. Jeho vstupná brána siahala vyše dvoch metrov. Pevne som zovierala kovové reťaze s presvedčením ich rozdeliť. Reťaze boli uvoľnené, takže som sa pretiahla bez akýchkoľvek potiaží.

Tma pôsobila prirodzene, až na pár stonajúcich výkrikov. Prikrádala som sa k dobre známemu miestu, ale čím dlhšie som išla, tým rýchlejšie sa pouličné svetlo strácalo za korunami stromov. Jediný únikový východ sa mi stratil z dohľadu. Na moment som si zatvorila oči a predstavovala si letné časy strávené v tomto zelenom prostredí. Tieto zelené stromy sprijemňovali okolie. Aj vtáci vo vysokých korunách, akoby spievali božie píšťalôčky. Ale teraz to tam smrdelo už len po zosnulých životoch. Všade bola špina a prach, ktorá sa šírila vzduchom. Chcela som potichu zmiznúť, ale vtom sa ozvalo volanie. Podľa mojich úsudkov to bola pámetrová vzdialenosť. Bol to človek s ovisnutými plecami a chudými nohami. Navonok vyzeral skromný, svedomitý človečik. Ale práve takým bolo dnes najhoršie. Skromnosť a svedomitosť boli len akousi odmenou v románoch.

V živote sa využívali a neskôr odhadzovali ako použité vreckovky. To bola tá bieda - kedysi človek pomaly klesal na dno a ešte vždy sa vyskytli možnosti postaviť sa na pevnú zem. No dnes sa za každým „vyhadzovom“ otvárala priepasť večnej nezamestnanosti. Len si ho k sebe bližšie nepripúšťaj dievča. Lebo to, čo si človek k sebe bližšie pripustí, chce si ho udržať. A udržať si nemôže nič.

„Čo tu stojíš tak sama?“

Tyrkysovo - modrá farba zmizla z okien a parkovisko po blízku bolo preplnené. Opäť som zatvorila oči a o chvíľu som sa prebudila s pocitom slobody. Stála som v snehu so zaklonenou hlavou. Ústa ľahučko pootvorené, k hviezdám zamierený úsmev nepatriaci nikomu. Odrazu stál predo mnou. Stál ako prikovaný k zemi, ale zato sršal nápadmi. Oči mu dodávali akúsi vášnivú silu, ktorá vo mne vyvolávala rešpekt.